

Sygnatura akt I C 1452/14

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 14 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący **SSR Ryszard Jaworski**

Protokolant Katarzyna Czerniawska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 października 2014 r. w Oleśnicy sprawy

przy udziale stron:

powód (...)z/s **we W.**

pozwany **B. W.**

o zapłatę

powództwo oddała

Z.

- odp. wyr. dor. pełn. powoda z pouc. o apelacji oraz pozwanemu z pouc. o sprzeciwie

14 października 2014 r.

I C 1452/14

UZASADNIENIE

Powódka wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 2.133,88zł wskazując, że nabyła wierzytelność wobec niej od poprzedniego wierzyciela jakim był (...) sp. z o.o.

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, sprawa została skierowana do postępowania w trybie uproszczonym.

Osoba wskazana jako strona pozwana nie wdała się z spór co do istoty sprawy i nie stawiała się na terminie wyznaczonej rozprawy.

W tej sytuacji rozważenia wymagała kwestia, wydania wyroku zaocznego – zgodnie z dyspozycją art. 339 §1 kc. Jak wynika zaś z §2 powołanego przepisu takiej sytuacji przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Zdaniem sądu, w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, przedstawiona w cytowanym powyżej przepisie wątpliwość istniała. W istocie bowiem nie sposób było określić jakiego rodzaju zobowiązania i za jaki okres dochodzi powódka.

W tej sytuacji podjęta została decyzja o przeprowadzeniu postępowania dowodowego - zgodnego z żądaniem powoda – i w jego wyniku ustalono następujący stan faktyczny:

Spółka (...) S.A. zawiadomiła dłużnika o istnieniu jego zobowiązania z tytułu zobowiązań co do (...) Centertel i wezwała do spłaty tego zadłużenia na swoją rzecz.

Dowód:

zawiadomienie k. 15

Spółka (...) zawarła z (...) Centertel umowę sprzedaży wierzytelności wobec strony pozwanej załącznikiem do której był wyciąg wierzytelności dłużnika, co do której wskazano wysokość kapitału odsetek i kosztów – nie wskazując daty wymagalności poszczególnych roszczeń. Następnie wierzytelność ta została zbyta spółce w Luksemburgu, która z kolei zbyła wierzytelność na rzecz powódki doliczając kolejne kwoty tytułem należności odsetkowych.

Dowód umowa przelewu k 8, 11, 12

wyciąg k. 14

Należności objęte wskazaną wyżej umową i wyciągiem powódka wprowadziła do swoich ksiąg rachunkowych określając wysokość zobowiązania (ogólnie) na kwotę dochodzoną pozwem i wystawiając wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego, sygnowany przez spółkę (...).

Dowód:

wyciąg z ksiąg funduszu k. 7

XXX

W świetle ustaleń poczynionych wyżej, a wynikających w całości z dołączonych do akt dokumentów, należy stwierdzić, że powódka – którą zgodnie z art. 6 kc obciążał ciężar dowodu - wykazała jedynie, że zawarła umowę nabycia wierzytelności od innego podmiotu gospodarczego, który to podmiot oświadczył (przez wystawienie załącznika do umowy), że jest wierzycielem pozwanego z tytułu zawartej z nim umowy, przy czym wykazany został ciąg cesji z dołączonym wspólnym załącznikiem obrazującym także narastanie odsetek, co do których nie były wskazane ani stopy procentowe ani okresy wymagalności.

Cały zaoferowany materiał dowodowy to zatem wyłącznie oświadczenie osób trzecich w stosunku do dłużnika i nie zawierające w sobie choćby uprawdopodobnienia istnienia pierwotnego zobowiązania. Nie wiadomo zatem jakiego rodzaju miała by to być umowa, jakie wynikały z niej obowiązki pozwanego, czy i jak mogły być naliczane odsetki, czy kary umowne – a nawet czy umowa ta została wypowiedziana i kiedy to ewentualnie nastąpiło. Zatem nie sposób jest określić „co do tożsamości” pierwotnego zobowiązania pozwanego, a tym samym nie można przyjąć, by to pierwsze zobowiązanie było na tyle zindywidualizowane, by można było dokonać ustaleń w tym zakresie. W tej sytuacji rozważania wymagała jeszcze kwestia wyciągu z ksiąg rachunkowych powodowego funduszu - jednak i ten dowód, sam w sobie nie pozwalał na ustalenie (i identyfikację) zobowiązania pozwanego. Zgodnie przy tym z art. 195 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych wyciągi z ksiąg bankowych funduszu w postępowaniu cywilnym nie mają mocy dokumentów urzędowych. Zatem w tym zakresie są tylko oświadczeniem samej strony powodowej - korespondującym jedynie z treścią otrzymanego oświadczenia banku zbywającego wierzytelność na jej rzecz, jednak bez mocy dowodowej co do rodzaju i wysokości zobowiązania dłużnika co do pierwotnego wierzyciela – i to z tym zastrzeżeniem, że za powodowy fundusz sekurytyzacyjny działała spółka (...), która ten dokument sygnowała.

Reasumując zatem należy wskazać, że skoro w sprawie nie zostały wykazane elementy dotyczące istnienia pierwotnego stosunku łączącego pozwanego z Centertelem – na podstawie oświadczenia samej strony powodowej nie można było czynić ustaleń dotyczących istnienia zobowiązania pozwanego.

Nie od rzeczy będzie też wskazać, że samo powołanie w pozwie numeru umowy pierwotnej, zawartej jakoby przez pozwanego, w żaden sposób nie identyfikuje tej umowy w zakresie wymagalności roszczenia i jego wysokości. Nie sposób zatem akceptować sytuacji, w której podmioty gospodarcze, o znacznej pozycji rynkowej, zawierają umowy przenoszące przysługujące im jakoby wierzytelności, posilkując się wyłącznie składanymi przez siebie oświadczeniami i na jej podstawie oczekują wydania im tytułów egzekucyjnych. Brak dokumentów źródłowych nie pozwala też na ewentualną późniejszą ocenę, czy dochodzone innym pozwem roszczenie nie jest tożsame z roszczeniem wykazywanym w tej sprawie. To zaś nie pozwala na akceptację praktyki wydania orzeczeń uwzględniających pozew wyłącznie w oparciu o twierdzenia samego wierzyciela.

Tym samym powództwo – jako niezasadne – podlegało oddaleniu.

Brak orzeczenie o kosztach wynika z faktu, że pozwany nie poniósł żadnych opłat ani wydatków.

Z

Odpis dor pełn. pow.

29.10.14r